

На сутреньтѣ, прѣди додѣ не бѣхъ
отишли на край село, Донка отвыка И-
банча на странѣ и рече му: знаеш ли
какво ся наумихъ? Азъ мыслѣхъ отъ дне-
шний си обѣдъ еднѣ часть да занесемъ
сами на болнѣтѣ Стояновѣ майкѣ, за
това не ще иска богъ зна' и колко трудъ;
не пакъ ми ся струва, че най-добрѣ ще
сторимъ, ако да обадимъ на майчѣ, вси-
чко що видѣхмы, тя може да ся смилн
за болнѣтѣ женѣ, та може да ѿ прово-
ди и малко чорбицѣ, отъ което може да
ѿ стане по-леко. Кажи ми, брате, ты ка-
кво мыслишь? — Наистинѣ, и азъ мыслѣхъ
да кажемъ на майчѣ; тя може по-много
отъ насъ добро да прави. И тѣѣ завте-
кохъ ся и два тѣ при майкѣ си и ис-
казахъ ѿ всичко поредомъ. Майка имъ
имаше добро сѣрдце, тя гы изслуша съ
най-живѣ радостъ и участіе.

Елате, мили дѣчица, да вы пригѣрнѣхъ,
рече майка имъ; тѣкмо единъ Господъ
знае какво е на сѣрдцето ми, като гле-
дамъ, че ви е драго да правите добро,
та нищете за това помощъ и отъ мене.